

روز را خورشید می سازد، روزگارش را ما

در گذار زندگی، خاطره روزهایی، همیشه زنده اند که حتی گذر پر شتاب زمان نیز بر آن سایه نمی افکند. روزهای کم نظیری که فصلی نو در کتاب همدلی ها و همصدایی ها، می گشاید و معنای واژه روشن تغییر، را استمرار می بخشد. روزهایی چون خرداد و اسفند ماه، که قلب سکوت و رخوت را شکافت و روزنه روشنی بر شب تاریک بگیر و ببند ها شد. اما خشونت سیستماتیک، قوانینی نه فقط ضد زن بلکه مروج خشونت، طرز تفکر حاکمیت ابدی مرد بر زن و ... هنوز ادامه دارد، دردهایی چون طلاق های خودسرانه توسط مردان، حق سرپرستی کودکان برای مادران طلاق گرفته، رواج چند همسری، حقوق مساوی در ارث و موقعیت اجتماعی و ... هنوز درمان نشده. هنوز فعالان جنبش زنان در معرض احکام نا عادلانه قرار دارند و به نوعی زیر تیغ دولتمردان هستند. اما با این وجود روشن و بدیهی است که تأثیرات جنبش زنان در طی این مدت بر جامعه مدنی ایران بلا انکار و چشم گیر است. موج بگیر و ببندها و اعمال محدودیت ها به معنای رکود و ناامید شدن فعالین نیست. گرچه دولتمردان متأسفانه برای ختنی کردن تأثیرات این جنبش در تلاش اند و در این راستا دست به اعمال محدودیت های بیشتر می زنند و در واقع تیغ احکام غیر قانونی را برای کمرنگ و بی اثر نشان دادن اقدامات انجام شده به کار می برند.

با این وجود مبارزات ما برای عدالت و جنبش برابری طلبانه زنان همچنان ادامه دارد و ما خواسته های مشروع و قانونی خود را پی خواهیم گرفت و در رفع قوانین تبعیض آمیز خواهیم کوشید. این پتانسیل و نشاط نهفته ما به عنوان نیروی بلاجایگزین جنبش یک میلیون امضاء، مستمر خواهد بود. حتی اگر همه ما مجبور باشیم به حکم قوانین مردسالار که حاکمیت ابدی مرد بر زن را دیکته میکند، به زندان برویم.

ادامه در صفحه ۳

گرامی باد نودمین سالگرد انقلاب کبیر

سوسیالیستی اکتر

نود سال از انقلاب کبیر سوسیالیستی اکترسپری شد. انقلابی که دست آوردهای معجزه آسای آن در مدت زمان کوتاهی از نقطه نظر تاریخی برای طبقه کارگر و خلقهای زحمتکش اتحاد شوروی و برای بشریت در زمینه های مختلف اقتصادی، اجتماعی، علمی و از جمله پایان دادن به فقر، بیسوادی، بیکاری، گرسنگی، بی مسکنی، تبعیض، اعتیاد و فحشا و تمامی سایر مصائب سرمایه داری از یاد ها نخواهد رفت و تجربیات آن چراغ راهنمای بشریت برای رهائی از ستم و استثمار، زور و سرکوب و جنگ و خونریزی خواهد بود.

اکنون در شرایطی نودمین سالگرد انقلاب اکتر را جشن میگیریم که در نتیجه شکست آن، (که بی شک در کنار اقدامات امپریالیسم و نظام سرمایه جهانی از اشتباهات و انحرافات حزب کمونیست اتحاد شوروی ناشی میشد)، مافیای جنایتکار سرمایه همچون اختاپوسی بر هستی میلیونها کارگر و زحمتکش کشور شوراهای چنگ انداخته است. بار دیگر جنگ گرسنگی، بیکاری، بی مسکنی، اعتیاد، فحشا و هزاران درد بی درمان دیگر سرمایه داری مردمان کارگر و زحمتکش را شلاق کش میکند. زنان، جوانان و نوجوانان، سالخوردهگان و بطور کلی مردمانی که روزگاری با واژه های گرسنگی، بیکاری، بی مسکنی و فقر، فقدان آموزش عمومی بیگانه بودند و در آن همه مردم از حق کار، مسکن، بهداشت، خدمات اجتماعی و تحصیل رایگان تا مدارج بالا برخوردار بودند و از کودکان کار و خیابانی خبری نبود امروزه باستانهای گروه اندکی از مافیای سرمایه و وابستگان شان به چنان فقر بدبختی دچار شده اند که در میلیونها کودک فقط دربخشهای اروپائی آن نظیر روسیه و اوکراین به کودکان

ادامه از صفحه ۲

فراخوان مشترک

برای هفته کارزار حمایت از جنبش کارگری ایران در خارج از کشور
در صفحه ۳

بیانیه مشترک ۹ گروه چپ و کارگری در ایران
در صفحه ۴

پیام به نیروهای انقلابی
در صفحه ۴

«تا که زندان هست، ما همه در بندیم»

در صفحه ۷
«خواهان آزادی فعالان دانشجویی چپ هستیم»

بمناسبت دهم دسامبر، روز جهانی حقوق بشر

انسان، این موجود عجیب طبیعت، تنها موجود ذیروحی است که، علیرغم ادعاها و تئوری بافیهای مختلف و ارائه ادله و براهین پر طمطراق، شدیدترین و خشن ترین مظالم و فجایع را به همنوع خویشروا می دارد. حق کار و زندگی را از همدیگر سلب می کند.

ادامه در صفحه ۶

برقرار باد جمهوری فدراتیو شورائی

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی

کار و خیابانی تبدیل شده اند. میلیونها زن و مرد و پیر و جوان در بیکاری و فقر و نداری در بدترین وضعیت ممکن روزگار میگذرانند. اعتیاد فحشا و فساد تاروپود جامعه را درهم نوردیده است و میلیونها زن و دختر خردسال توسط مافیای قدرتمند سرمایه و برده داران نوین در نقاط مختلف جهان بویژه کشورهای اروپائی به بردگی جنسی کشیده میشوند. چنین است سیمای عمومی کشورهای که روزگاری زیر سایه حاکمیت جمهوری شوراها ناقوس مرگ سرمایه داری و تبعات ویران کننده آنرا در قیام تاریخ ساز اکتبر ۱۹۱۷ به صدار در آورده بود. باشد تا طبقه کارگر و کمونیستهای سراسر جهان با درس گیری از تجربیات گرانبهای انقلاب کبیر سوسیالیستی اکتبر و علل و عوامل شکست آن، خود را برای سرنگونی سرمایه و برقراری سوسیالیسم که تنها راه نجات بشریت از مصائب نظام سرمایه داری است، آماده کنند.

اولین بیانیه

متن اولین بیانیه کمیته نظامی انقلابی شورای نمایندگان کارگران و سربازان پتروگراد « شهروندان روسیه حکومت موقت سرنگون شده است. قدرت دولتی بدست ارگان شورای نمایندگان کارگران و سربازان پتروگراد، کمیته نظامی انقلابی که در راس پرتاریا و پادگان پتروگراد قرار دارد، منتقل شده است. پیروزی هدفی که مردم بخاطرش جنگیده اند - یعنی پیشنهاد فوری یک صلح دموکراتیک، نابودی زمینداری بزرگ، کنترل کارگری بر تولید و ایجاد یک حکومت شورائی - تضمین شده است. زنده باد انقلاب کارگران، سربازان و دهقانان! کمیته نظامی انقلابی شورای نمایندگان کارگران و سربازان پتروگراد»

این بیانیه در زمانی صادر شد که هنوز دولت موقت برجای خود باقی بود و هنوز کاخ زمستانی تسخیر نشده بود در حوالی ظهر

شورای نمایندگان کارگران و سربازان پتروگراد نشستی فوقالعاده برگزار کردند و لنین در این نشست پشت تریبون قرار گرفت.

« رفقا، انقلاب کارگران و دهقانان که درباره ضرورت آن بلشویکها همیشه تاکید میکرده اند، به پیروزی رسیده است. اهمیت این انقلاب کارگران و دهقانان در چیست؟ در درجه اول این انقلاب بدان معنی است که ما از این پس یک دولت شورائی، یک ارگان قدرت را خواهیم داشت که بورژوازی در آن هیچ سهمی ندارد. توده های ستمکشیده خود قدرت جدیدی ایجاد خواهند کرد. ماشین دولتی کهن بکلی نابود خواهد شد و نظام جدیدی در شکل سازمانهای شورائی ایجاد خواهد شد.

ازهم اکنون مرحله نوینی در تاریخ روسیه آغاز میشود، و این مرحله، یعنی انقلاب سوم روسیه، به پیروزی سوسیالیسم خواهد انجامید ..» مجموعه آثار جلد ۶ صفحه ۱-۲۴۰

از ساعت شش بعد از ظهر ۲۵ اکتبر واحدهای انقلابی خود را به کاخ زمستانی رسانده و آن را در محاصره خود در آوردند در این هنگام با قراری از پیش تعیین شده رزمناو اورورا تویی توخالی به سمت کاخ شلیک کرد علامتی که نیروهای انقلابی با دریافت آن به درون کاخ یورش بردند و آن را تصرف کردند و در ساعت دو و ده دقیقه صبح ۲۶ اکتبر اعضای حکومت موقت به جز کرنسکی که به کمک سفارت آمریکا فرار کرده بود دستگیر شدند. در همان موقع دومین کنگره شوراها در اسمولونی گشایش یافت و خبر تصرف کاخ زمستانی و دستگیری اعضای حکومت موقت در ساعت ۳ صبح ۲۶ اکتبر به نمایندگان رسید. و توفانی از شور و شوق ساختمان اسمولنی را در بر گرفت و کنگره در میان شور و شادی بیانیه ای را تحت عنوان « خطاب به کارگران، سربازان و دهقانان » که توسط لنین نوشته شده بود به تصویب رساند. این بیانیه سرنگونی حکومت موقت و انتقال قدرت به شوراها را اعلام و استقرار دیکتاتوری پرتاریا در شکل جمهوری شوراها را در روسیه اعلام نمود.

۲۵ اکتبر کاخ مارینسکی تصرف شد و سپس ملوانان ساختمان فرماندهی نیروی دریائی را به تصرف درآوردند و زندانهای اصلی شهر بدست نیروهای انقلابی تسخیر و زندانیان سیاسی آزاد شدند. در ساعت دو نیم بعد از ظهر

در ساعت ۱۰ صبح ۲۵ اکتبر کمیته نظامی انقلابی و اولین بیانیه پیروزی را که توسط لنین تنظیم شده بود تحت عنوان « خطاب به شهروندان روسیه» منتشر کرد.

ما می توانیم با خلاقیت های جدید، بار فشار و تهدید و ارعاب را به دوش بکشیم، اما نخواهیم گذاشت این قوانین تحقیرآمیز بر ما مسلط گردد و هزینه لازم را نیز خواهیم پرداخت. بدون شک خواهیم توانست گام های بسا بزرگتر و سازنده تر در این راستا برداریم، چراکه ما در این راه و برای این آرمان آماده هر فراز و نشیب هستیم و همه این اقدامات ما را در ادامه راه جلدی تر می سازد.

روز جهانی حذف خشونت علیه زنان پیش رو است و از فرصت این روز، خواهیم توانست بار دیگر خواسته های برحقمان را فریاد کرده و به دفاع از آرمانهای جنبش عدالتخواهی زنان ایران برخیزیم. آینده در دستان توانای ماست. روز را خورشید می سازد، روزگارش را ما در روزهایی که می گذرد، شاهد وقایعی هستیم که ادمی را به درنگ وامیدارد تا بیشتر به ریشه ها و دلایل بیندیشد. موج بگیر و ببند ها و اعمال سرکوب و محدودیت ها علیه جنبش عدالتخواهی زنان که در روزهای اخیر شتاب گرفته، شامل این وقایع است.

زندانی بودن روناک صفارزاده، هانا عبدی، و آنچه که بر دلارام گذشت، همه و همه نشان می دهد که جنبش زنان نیز از نعمات دولت مهرورز!! بی نصیب نمانده و آقایان به شدت در پی به بن بست کشاندن و رکود جنبش زنان حق طلب این آب و خاک هستند. اما رفتار ما نیز در مقابل این روند، از دو قانون تبعیت می کند:

۱. هر کجا کوتاه آمده و سکوت کنیم، آقایان دست به تهاجم زده و دامنه تهدید و سرکوب را گسترش میدهند.
۲. هر کجا که ما تهاجم کنیم، و عزم تردید ناپذیرمان در دستیابی به اهداف برحق را فریاد کرده و هماهنگ و مسنجم عمل کنیم، اقتدارگرایان را محکوم به عقب نشینی خواهیم نمود.

دستیابی به اهداف و آرمانهای برابری طلبانه ما برای رفع تبعیض و بی عدالتی مستلزم تلاش و پیگیری روزافزون تک تک ماست. هیچ یک از ما دلارام، روناک، مازیار، زینب و ... را فراموش نخواهیم کرد و در مقابل قوانین تحقیر آمیز و تبعیض مردسالار، سکوت نمی کنیم.

همه ما میدانیم که بهای انسجام و اتحاد عمل ما و پای فشردن بر مطالبات برحقمان، زندان و دادگاه است.

ما انواع تهدید و تهمت ها را به جان می خریم اما نخواهیم گذاشت کوچکترین تردیدی ذهنمان را مشغول ساخته، در هیچ شرایطی از تلاش برای تغییر قوانین تبعیض آمیز دست

نمی کشیم.

هر اقدام حکومت در جهت جلوگیری از پیگیری های ما، نه تنها مؤثر واقع نخواهد شد، بلکه ما را در این مسیر، از روز قبل مصمم تر می سازد. ما به تمام آنچه که در این مسیر ممکن است برایمان اتفاق بیفتد مشرفیم ولی هر خشونت و هر بی عدالتی برایمان انگیزه ای برای تلاش بیشتر بر علیه قوانین ظالمانه موجود است. صفورا

فراخوان مشترک

برای هفته کارزار حمایت از جنبش کارگری ایران در خارج از کشور

در ایران گسترش موج سرکوب های اخیر علیه فعالترین و پیگیرترین اعضای شناخته شده تشکل های کارگری و فعالین سایر جنبشهای اجتماعی پدیده نوظهوری نیست. اما آنچه به این دور سرکوب و ویژهگی خاصی بخشیده همانا رادیکالیزه شدن و پیشروی اعتراضات طبقاتی کارگران، پیشروی جنبشهای اجتماعی، در شرایط اوضاع و احوال اقتصادی - سیاسی و فشارهای داخلی و خارجی است که تمامیت رژیم جمهوری اسلامی را در منگنه قرار داده است. بحران های اقتصادی - اجتماعی همچنان رو به تشدید است. پوچی وعده های رژیم سرمایه داری حاکم بر ایران و سرکوب کارگران و زحمتکشان بر همگان آشکار بوده و است. رژیم تا به امروز فقر و فلاکت را بر جامعه کارگری و حقوق بگیران مستولی کرده است.

در سطح جهانی، تهدیدات نظامی و تحریم اقتصادی کشورهای جنگ طلب سرمایه داری بسرکردگی دولت ایالات متحده آمریکا، مردم سراسر ایران بویژه تهیدستان و محرومین جامعه را در معرض خطری بسیار جدی و مهلک قرار داده است. در عین حال همین تهدیدات سرمایه داری جهانی، تبدیل به مستمسکی در دست جمهوری اسلامی برای سرکوب شدیدتر جنبش کارگری و سایر جنبش های اجتماعی گردیده است. بر همین مبنا رژیم با استفاده از بحران کنونی تلاش می کند؛ از یکسو فشارهای امپریالیستها را عامل اعتراضات داخلی و از سوی دیگر، معترضین داخلی را عوامل خارجی قلمداد کند. بی دلیل نیست که اتهامات واهی اقدام " علیه امنیت ملی " را طی ماههای اخیر بطور دائم علیه فعالین و بازداشت شدگان بر می شمارند.

رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران

می کوشد با ایجاد رعب و وحشت، اوج تهاجم و دستگیری و زندان در جامعه، تلاش سازمانگرایانه ی جمعی برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری - سازمانیابی زنان، دانشجویان، معلمین، فعالان ملل تحت ستم، نویسندگان و سایر مدافعین حقوق اجتماعی، سیاسی و اقتصادی اخلال ایجاد کند، از گسترش ریشه های سازماندهی خود جوش و سازمانگرانه در سراسر کشور جلوگیری کند و ناباوری به تغییر و تحول انقلابی را به مردم تحمیل نماید.

با توجه به چنین موقعیتی، ما فعالین جنبش کارگری ایران در خارج از کشور ضمن افشای ماهیت ضد انسانی و ارتجاعی رژیم ضد انقلابی جمهوری اسلامی ایران، هر گونه سیاست و استراتژی جنگی طلبی و تحریم های اقتصادی کشورهای سرمایه داری جهانی که باعث فلاکت هر چه بیشتر کارگران و مردم محروم جامعه ما می شود را فویا محکوم می نماییم. ماهمچنین برپوچی ادعای حمایت دولتهای سرمایه داری و امپریالیستی در حمایت از فعالین جنبشهای مترقی اجتماعی از جمله جنبش کارگری تاکید میکنیم و در جهت افشای آنها خواهیم کوشید.

ما ضمن محکوم کردن ترور مجید حمیدی، دستگیری فعالین کارگری نیشکرهفت تپه و صدور احکام برای آنان و فعالین کارگری سنندج، فعالین زنان، دانشجویان، معلمین، نویسندگان و ملیتها، خواهان آزادی بدون قید و شرط محمود صالحی، منصور اسانلو، ابراهیم مددی و رفع توقیف فعالین کارگری نیشکر هفت تپه، رفع محکومیت زندان و شلاق کارگران در کردستان و عدم اذیت و آزار و پیگیری قضایی فعالین کارگری هستیم.

ما خواهان حقوق برابر تمامی کارگران مهاجر از جمله کارگران افغانستانی در ایران و پذیرش پناهندگان کارگر در سطح جهان می باشیم.

همبستگی با کارگران زندانی و مبارزه برای آزادی تمامی زندانیان سیاسی راه رهایی طبقه کارگر از قید و بند استثمار سرمایه داری رژیم جمهوری اسلامی ایران یک وظیفه دائمی همه مدافعین راستین جنبشهای مترقی اجتماعی در سطح جهان است.

لذا ما عموم فعالین کارگری و اتحادیه ها و تشکلات مبارز کارگری در سطح جهان، آزادیخواهان، نیروهای مدافع منافع کارگران، احزاب و نهادهای سوسیالیست و مترقی و فعالین سایر جنبشهای اجتماعی را دعوت به شرکت در کارزار هفته همبستگی با جنبش کارگری ایران و بطور مشخص کارگران زندانی در ایران، که در دستور اقدام مشترک ما قرار گرفته است، می نماییم.

- ۷- نشریه دانشجویی بذر
- ۸- فعالان جنبش کارگری
- ۹- جمعی از کارگران شرکت واحد

پیام به نیروهای انقلابی

بیانیه مشترک ۹ گروه چپ و کارگری در ایران

در محکومیت احکام زندان برای فعالین کارگری و زنان

ما نیروهای شرکت کننده در این کارزار یک هفته ای، تلاش می نماییم در سطح کشورها و شهرهای خود، با تدارک آکسیون ها و شب های همبستگی و مراجعه به احزاب و سازمانها و برپایی میزهای اطلاعاتی، عرصه خبر رسانی به رسانه خبری، صدای اعتراض مان بر علیه رژیم ضد کارگری ایران و دفاع از مبارزات کارگران را به گوش همگان برسانیم.

(هفته کارزار حمایت از جنبش کارگری شنبه سوم آذر تا جمعه نهم آذر ۱۳۸۶ برابر با ۲۴ تا ۳۰ نوامبر ۲۰۰۷)

زنده باد همبستگی جهانی کارگران

نهادهای مدافع هفته کارزار حمایت از جنبش کارگری ایران بر علیه رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور:

- ۱- کمیته همبستگی با کارگران ایران - استرالیا
 - ۲- کمیته حمایت از کارگران ایران - تورنتو کانادا
 - ۳- انجمن همبستگی با کارگران ایران - نیوز
 - ۴- جمعی از کارگران پیشرو تبعیدی - سوئیس
 - ۵- کمیته همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران - فرانسه
 - ۶- کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن
 - ۷- کانون همبستگی با کارگران ایران - فرانکفورت و حومه
 - ۸- کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر
 - ۹- کمیته همبستگی با کارگران در ایران - هامبورگ
 - ۱۰- کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد - استکهلم
 - ۱۱- گروه همبستگی با جنبش کارگری - برلین
 - ۱۲- اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران
 - ۱۳- کانون همبستگی با کارگران ایران - گوتنبرگ (سوئد)
- ۱۲ نوامبر ۲۰۰۷

هان شکسته دیوار سست نهاد!

دور نیست روزی که در جای،

از بن ویرانت کنیم

احکام زندان برای فعالین کارگری و زنان را محکوم می کنیم

از گذشت دوره اصلاحات و رفع توهم مردم نسبت به اصلاح حکومت از بالا و متعاقبا رشد جنبش های اجتماعی از پائین حاکمیت نیز برخوردار خود را با فعالین تغییر داده و تهاجم گسترده و همه جانبه ای در راستای سرکوب این اعتراضات تدارک دیده است.

صدور احکام سنگین و کم سابقه زندان برای منصور اسالو و دلارام علی از جدیدترین نشانه های پروژه سرکوب حاکمیت است. این دو تن هزینه پیگیری حقوق صنفی و مدنی و پیشبرد مطالبات دموکراتیک جامعه را در حالی می پردازند که دیگر فعالین کارگری، زنان، معلمان و دانشجویان هر روزه احضار و در دادگاه های فرمایشی محکوم می شوند.

شگفتا که حاکمیت این درس تاریخی را فراموش کرده، که در نبرد مردم تحت ستم با دولت های استبدادی پیروز همواره مردم بوده اند. حاکمیت با تهدید، زندان، ترور و اعدام راهی به پیش نمی برد و باید بداند که مطالبات آزادی خواهانه و برابری طلبانه طبقه کارگر و مردم تحت ستم با قدرت به پیش خواهد رفت.

ما گروه ها و تشکل های زیر، صدور حکم ۵ سال حبس تعزیری برای فعال کارگری منصور اسالو و دو سال و نیم حبس تعزیری برای فعال زنان و حقوق کودکان دلارام علی، را محکوم کرده و خواستار لغو فوری این احکام هستیم.

- ۱- انجمن بدون مرز
- ۲- سلام دمکرات
- ۳- سندیکای کارگران نقاش و تزئینات ساختمان
- ۴- دانشجویان چپ کارگری دانشگاه های تهران
- ۵- دانشجویان سوسیالیست پلی تکنیک
- ۶- کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری

مبارزات دانشجویی ابعادی گسترده و سراسری به خود گرفته است. موج اعتراض دانشگاه های اهواز- امیرکبیر- علامه- تهران- اصفهان- رشت- زاهدان- شاهرود و... را فراگرفته است. رژیم ایران با ربودن- شکنجه- اخراج و زندان های طولانی مدت برای فعالین دانشجویی خواهان برقراری جو اختناق در جلوگیری از گسترش این مبارزات می باشد. به منظور مقابله با اعمال سرکوبگرانه رژیم از تمامی نیروهای پیشرو در خواست نموده در محیط دانشگاه- خوابگاه- کوچه و خیابان، اقدام به متشکل نمودن دانشجویان و دیگر نیروهای مبارز در هسته های اعتراضی نمایند و در این هسته ها، به افشاکاری رژیم پرداخته، به اعتراضات دانشجویی جهت داده و تعداد این هسته ها را افزایش دهند.

جمعی از فعالین چپ انقلابی
۱۳۸۶بان ۲۵

برپاخیز

از روز شنبه ۲۸مهرماه سازمان اطلاعات و امنیت ایران اقدام به دستگیری پاره ای از دانشجویان به نام های جواد علیخانی-روزبه رحیمی- راعی نیکزاد-سیامک مومنی-جواد توللی- مهدی معصومی و مجتبی عزیزالهی نمود. پس از گذشت ۲روز تعدادی از دانشجویان رابا قرار وثیقه های سنگین ۵۰ و ۲۰میلیون تومانی آزاد نمود. هنوز ۳ نفر از دانشجویان به نام های جواد علیخانی- راعی نیکزاد و سیامک مومنی در زندان به سر می برند. فرزند فرهادی معاون

دادستان اهواز روز پنجشنبه ۱۰ آبان ضمن تایید دستگیری ۷ دانشجوی اهواز جرم آنها را تلاش برای انتشار و توزیع شبنامه علیه حکومت اعلام کرد. در پرونده ساخته شده توسط ساواما از دیگر اتهامات آنها برگزاری نمایشگاه عکس کودکان کار و خیابان و اقدام به دعوت دکتر ناصر زرافشان به منظور سخنرانی در دانشگاه چمران اهواز می باشد. به منظور جلوگیری از اختیار وکیل بدون خبر قبلی دادگاه این ۷ دانشجو روز چهارشنبه ۱۶ آبان تشکیل خواهد شد.

ما جمعی از فعالین چپ انقلابی این حرکت رژیم را محکوم کرده و از تمام نیروهای پیشرو درخواست نموده با ما همگام شده و برای آزادی رفقای دربندمان لحظه ای از مبارزه نه ایستند.

جمعی از فعالین چپ انقلابی
۱۴ آبان ۱۳۸۶

با کشورم چه رفته است

که زندان ها از شبنم و شقایق سرشارند

نیکزاد آزاد شدند. هنوز از وضعیت دیگر رفقای در بند خبری نیست. ما بخشی از فعالین چپ انقلابی ضمن محکوم کردن این حرکت رژیم، اعلام نموده اگر تا پایان روز شنبه ۱۲ آبان دیگر رفقای در بندمان آزاد نشوند مبارزات ما وارد مرحله ی نوینی خواهد شد و تا آخرین نفس به مبارزه ادامه خواهیم داد.

جمعی از فعالین چپ انقلابی

روز شنبه ۲۸ مهرماه نیروهای سازمان اطلاعات و امنیت ایران یکی از دانشجویان اهواز به نام جواد علیخانی را دستگیر نمودند. در پی این دستگیری، روز دوشنبه ۳۰ مهرماه روزبه رحیمی سردبیر نشریه آترناتیو و در روزهای دیگر جواد توللی - مهدی معصومی - راعی نیکزاد - سیامک مومنی - محمدرضا جعفری دستگیر شدند. با مراجعه ی خانواده ها و پیگیری آنها هیچ گونه پاسخی به آنها داده نشد و مسئولین دانشگاه نسبت به وضعیت این دانشجویان اعلام بی اطلاعی می کنند. طبق گفته ی مسئولین

اطلاعات، دانشجویان را تا تاریخ جمعه ۱۱ آبان ماه آزاد خواهند کرد. روز چهارشنبه ۹ آبان سه دانشجو به نام های روزبه رحیمی با قرار وثیقه ۲۰ میلیون تومانی - مهدی معصومی و راعی

همنوع خویش را از حق داشتن مسکن و حداقل خوراک، حتی در زنده ماندن، محروم می سازد. فشار بر همنوع را تا حد جنون بالا می برد. توان، دانش و دانائی خویش را در سمتی بکار می گیرد که بتواند سلطه بر همنوع خویش را راحتتر سازد. مخوفترین زندانها را می سازد و مهلک ترین، مهیب ترین و مخرب ترین سلاحها را برای از میان برداشتن انسان تولید می کند. آنچه را که انسان بنام انسان بر افراد بشر روا می دارد، در هیچ جمع موجودات زنده نمی توان دید. هر جا که، صداهائی در تقبیح این اعمال بلند می شود، یا بخاطر نپرداختن به ریشه، علل و عوامل چنین رفتار آدمی زاد، راه به جائی نمی برند و یا هر گاه کسی به جستجوی بنیادها مشغول شود، باز بدست همین نوع بشر، سرکوب شده و زیر ضربات مهلک و وحوش آدم نما خرد و خاموش می گردد.

انسان، بر خلاف ادعاهای پر زرق و برق، در مجموع، موجود ناقص و بیماری است. درنده خوئی و رفتارهای ناهنجار انسان در زندگی اجتماعی، مؤید عقلانیت آن نیست. کجا و در کدام جمعیت موجودات ذیروح، شکنجه ای را که انسان بر انسان روا می دارد، می توان سراغ داشت. شیر، یکی از درنده ترین جانوران، هیچگاه شکار خویش را تنها نمی خورد، حال آنکه انسان، از زحمت و خون انسان دیگر ارتزاق می نماید. در کدام جمع موجودات غیر از انسان، همنوعان خود را دار می زنند، به چوبه اعدام می بندند و بمباران می کنند. آنچه که امروزه در جهان شاهد آنیم، نشانه ترقی و تعالی نیست، مسیری است که به سوی بربریت و همنوع خواری.

عقل انسانی که در جهت ساخت سلاح بکار می افتد، کجا می تواند، به فکر دفاع از حقوق بشر بکار افتد. آن عقل انسانی که در جهت استفاده از علم، دانش و تکنولوژی برای ایجاد سلاحهای کشتار جمعی هدایت می شود، کی می تواند مدافع حقوق بشر باشد. مگر خود این امر فی نفسه اقدامی ضد بشریت نیست؟

پنجاه و نهمین سالروز امضای منشور بین المللی حقوق بشر را بشریت جهان در شرایطی پشت سر می گذارد که، تحقق این آرزوی دیرین بشری، هنوز در حد امضای این اعلامیه باقی مانده است. در قرن بیست و یکم، در شرایط کنونی جهان که رعایت حقوق انسانی و احترام بدان، به اصلی اساسی و انکارناپذیر جوامع انسانی تبدیل شده است، دولت‌های امپریالیستی - فاشیستی و استعمارگران، جهان را با چنان فجایع هولناکی مواجه ساخته اند که، امروزه صحبت از حقوق

انسان، بیشتر از قرون و اعصار گذشته، به یک آرزوی دست نیافتنی تبدیل شده است.

امپریالیسم و فاشیسم جهانی با تحمیل سه جنگ جهانی پیاپی طی قرن گذشته و حاضر به بشریت (جنگهای جهانی اول و دوم، و جنگ جهانی با "تروریسم")، همه دستاوردهای ارزشمند را بازپس ستانده اند. ارزشها و معیارهائی را که، به بهای خون میلیونها انسان بدست آمده بود، به هیچ گرفته اند.

سیمای کنونی جهان و حقوق ساکنان آن که، غارتگران و جنگ افروزان عوامفریبانه نعره دفاع از آن را سر داده اند، چنان ناگوار و ناهنجار است که، انکار و کتمان آن، مقدور و ممکن نیست.

طی یک دهه اخیر، ۲۷ میلیون نفر انسان داد و ستد شده است. یعنی، تعداد انسانهایی که با مقاصد مختلف به بازار بردگان عرضه شده است، بیش از تعداد کل بردگان ششصد سال دوران برده داری بوده است. در این معاملات، آمریکا، در میان همه کشورهای جهان مقام اول را بخود اختصاص داده است (خبرگزاریهای بی. بی. سی.، یورونیوز و ...).

تعداد بیکاران جهان سر به صدها میلیون نفر می زند. گدائی، فحشا و اعتیاد به بزرگترین معضل جامعه بشر تبدیل شده است. خانه بدوشی و آوارگی، به مشکلات لاینحل جوامع انسانی سیاره ما تبدیل شده است. ذکر این نمونه برای نشان دادن عمق فاجعه جامعه بشری کافیست که، تنها پس از بازگشت روسیه به اغوش سرمایه داری جهانی، این کشور، صاحب پنج میلیون کودک ولگرد و به همان تعداد معتاد شده است و ۳۵ میلیون نفر از جمعیت ۱۴۵ میلیونی آن، به دامن گرسنگی رانده شده است (از آمار دولت روسیه به سازمان ملل). جمعیت گرسنگان آمریکا، پیشرفته ترین کشور سرمایه داری، بیش از ۳۷ میلیون نفر می باشد.

رسوایی دولت تحت کنترل کنسرنهای اسحله سازی آمریکا در رابطه با وجود زندانهای مخفی، آدم ربایی و شکنجه اسیران، تنها بخش کوچکی از نمونه رعایت و احترام به حقوق بشر توسط این دولت است که، خود را پرچمدار حقوق بشر می خواند. بمب افکنهای امریکائی بطور مداوم و سیستماتیک، مناطق مسکونی شهر و دهات عراق، افغانستان و از پایگاههای امریکائی واقع در جیبوتی سومالی بمباران می کنند. آمار کشته شدگان تجزیه یوگسلاوی و ۷۳ روز بمباران آن، بیش از ۲۳۰ هزار نفر بود. کشتار زنان، کودکان و بطور کلی انسانها "با بمبهای هوشمند" و "طبق اطلاعات دقیق" نظامیان و سازمانهای اطلاعاتی آمریکا، به امری عادی و پیش پا افتاده تبدیل شده است. کشور عراق یک سره ویران شده است. رقم

کشته شدگان این کشور بعد از اشغال نظامی توسط آمریکا و متحدانش از مرز یک میلیون و دویست هزار نفر گذشته است. علاوه بر آن، بیش از ۴ میلیون نفر زخمی و علیل و همچنین، ۴ میلیون نفر، خانه و میهن خویش را ترک کرده است. در مجموع قریب ۹ و نیم میلیون نفر از جمعیت ۲۴ میلیونی این کشور، قربانی سیاستهای اشغالگرانه آمریکا شده است و این آئینه تمام نمای رعایت حقوق بشر توسط امپریالیسم آمریکا و بطور کلی، جهان سرمایه داری است.

۶۰ سال است که، کشتار اعراب فلسطینی بلاوقفه ادامه دارد. کشته شدن متامدی انسانها در پاکستان، فیلیپین، تایلند، سودان، سومالی و در اکثریت کشورهای جهان، بویژه در کشورهای تحت سیطره آمریکا، نشان دیگری از عدم احترام و پایبندی به حقوق بشر در دنیای سرمایه داری است.

آیا وجود صدها پایگاه نظامی آمریکا در اکثر کشورهای جهان و یا در همین ماههای اخیر، فروش (تحمیل) ۳۰ میلیارد دلار اسلحه به اردن و عربستان سعودی را می توان در خدمت حقوق بشر معنی کرد؟ آیا هدف از ایجاد این همه پایگاه و تولید و فروش این مقدار سلاح، نشانه حراست از حقوق انسانی است؟

مدافعان راستین حقوق بشر چگونه می توانند این موضوع را توضیح دهند که، سالانه هشت صد میلیون کودک در جهان از گرسنگی رنج می برد، بگزارش یونسف، بیش از یک و نیم میلیون کودک به دلیل عدم دسترسی به آب آشامیدنی سالم، قبل از رسیدن به سن پنج سالگی می میرند (خبرگزاری بی. بی. سی. و یورونیوز) و بگزارش سازمان جهانی خوارو بار سالانه ۹ میلیون نفر از گرسنگی می میرند (یورونیوز)، در حالی که صد میلیارد دلار بادآورده را صرف تکمیل ضرادخانه تسلیحاتی خود می سازد.

مدافعان راستین حقوق بشر جهان چگونه می خواهند نا کارآمدی خود را در مقابل کشتارهای بی امان مردم توسط دولتهای بیگانه و خودی، از جمله، ۲۷ سال کشتار مردم ایران، بویژه قتل عامهای سالهای ۱۳۶۰ و ۱۳۶۷ توسط رژیم اسلامی حاکم بر کشور ما را توجیه نمایند.

در چنین شرایطی، دفاع از حقوق بشر، اگر در مبارزه برای متوقف کردن جنگهای استعماری امپریالیسم در اشکال نظامی، سیاسی، و روانی بر علیه بشریت، اگر در مبارزه بر علیه تهاجم غارتگرانه دلار بی پشتوانه تجلی نیابد، اگر از دفع تهاجم رژیمهای "خودی" و یا خارجی، عاجز باشد، چیزی بیش از یک شعار بی محتوا نخواهد بود. هر اعلامیه، بیانه ←

→ ویا قوانین و مقرراتی که، حق انسان را برای داشتن شغل، مسکن، استفاده از امکانات تحصیل، طب و درمان رایگان با پشتوانه اجرایی کافی برسمیت نشناسد و احترام به حق حیات انسان را تثبیت ننماید، کمافی السابق، پیشاپیش محکوم به شکست می باشد. تمامی قوانین و مقرراتی که، بکارگیری کودکان و بهره کشی از آنها را ممنوع می سازد، از قبل مردود است. چرا که، آن روابط و مناسبات اجتماعی اقتصادی که کودکان را وادار به کار می کند، غیر انسانی است و باید دگرگون شود.

امروز، بیانیه جهانی حقوق بشر از نو، بر باید بر اساس معیارهای مبتنی بر بنیادی ترین مسائل و مشکلات جوامع انسانی تدوین و تنظیم شود. در وهله نخست، باید تولیدکنندگان و دارندگان سلاحهای کشتار جمعی، بنام بزرگترین ناقضین حقوق بشر شناخته شوند. هر نظام اجتماعی - اقتصادی، همه دولتها و تمامی قوانین و مقرراتی که، حق کار، مسکن، خوراک، پوشاک و بطور کلی همه نیازهای بشری را تضمین و تأمین نمی نماید، هر یک به سهم و نسبت خود، باید بعنوان ناقضین حقوق بشر و دشمنان بشریت معرفی و شناخته شوند.

امروز دیگر، در شرایط وجود سلاحهای کشتار جمعی، در شرایط تقسیم اکید فقر و غنا و در شرایط وجود میلیاردر و گرسنه، در شرایط استراق سمع گفتگوها، نظارت بر مکاتبات مردم و کنترلهای پلیسی، در شرایط جنگهای اشغالگرانه، در شرایط اعمال شکنجه های مخوف در زندانهای علنی و مخفی و مجازات اعدام، شعارهای دفاع از حقوق بشر، با ارائه هر گونه ادله و برهان، با استناد به اعلامیه جهانی حقوق بشر، نه کافی است و نه کار ساز.

«اعلامیه جهانی حقوق بشر» که ۴۹ سال پیش امضاء شد، بیان کننده ریشه دردها و مصایب امروزی بشریت نیست. امروز، بر کلیه حقوقدانان، وکلا، فعالین حقوق بشر و نوعدوستان است که، در جهت تنظیم و تدوین اعلامیه حقوق بشر جدید، از هیچ سعی و کوششی دریغ نمایند. و مواد و محتوای آن باید:

- مبین علل و بنیادهای آلام و بدبختی های انسان و جوامع انسانی باشد. مثلا، همین اعلامیه حقوق بشر، به جای تلاش در جهت شناختن استثمار کودکان، باید عواملی و سببهای را که باعث می شود تا کودکان تن به کار مزدوری و استثمار دهند، زنان را به تن فروشی وادار می سازد، محکوم نموده و نیروهای انسانی را حول برنامه از میان برداشتن آن سازماندهی نمایند. - اعلامیه جدید، باید تمامی کشورهای را که زندانیان را شکنجه می کنند، حکم اعدام را لغو نکرده اند، بعنوان ناقضین حقوق بشر به

رسمیت شناسد.

- بر اساس اعلامیه جهانی حقوق بشر، باید تمامی دولتها، کمپانیها و شرکتهایی را که سلاحهای کشتار جمعی تولید می کنند، بعنوان دشمنان بشریت معرفی شده و خود پلاتفورمی باشد برای مبارزه در سمت متوقف کردن آنها.

- اعلامیه جهانی حقوق بشر جدید، باید برنامه عملی باشد برای جلوگیری و مهار دادوستد انسان و تحقیر شخصیت آن.

- اعلامیه جهانی حقوق بشر جدید، باید متضمن حقوق و آزادیهای فردی و اجتماعی، استقلال و آزادی کشورها و ملتها باشد.

و لذا، امروز مهمترین وظیفه انسانی همه عدالت طلبان، صلح جویان، آزادیخواهان و انساندوستان است که در مبارزه دشوار، برای دفاع از حقوق انسانها به سهم و توان خویش بر اساس معیارهای امروزی شرکت جویند و در دفاع از حرمت انسانی، مرز خود را با شعارهای بی محتوای "قادره بندان بین المللی" مشخص سازند.

«تا که زندان هست، ما همه در بندیم»

«خواهان آزادی فعالان دانشجویی چپ هستیم»

تجمع دانشجویان در دانشگاه تهران به تظاهرات اعتراضی نسبت به دستگیری و ضرب و شتم دانشجویان تبدیل شد. و دانشجویان ضمن محکوم کردن اعمال سرکوبگرانه رژیم در دانشگاه ها، از سایر جنبشهای اجتماعی نیز حمایت کردند. آنها یک صدا خواستار آزادی همه زندانیان سیاسی بویژه خواستار آزادی دانشجویان در بند شدند. دانشجویان مبارز با مقاومت خود در چند روز اخیر نشان دادند که سیاست تشدید سرکوب و بگیر و ببند رژیم نمیتواند آنها را از مبارزه برای تحقق خواست هایشان باز دارد. «زنده باد سوسیالیسم»، «تحصیل سهم من نیست، حق من است»، «حق تعیین سرنوشت اساس کرامت ملت ها»، «نابود باد دشمنی علیه مبارزات حق طلبانه ملت کرد»، «می شنوید؟! این صدای آزادی است»، «دانشجو دانشجو اتحاد اتحاد» از جمله شعارهایی بود که امروز توسط دانشجویان مطرح شدند.

به گزارش خبرنگار امیرکبیر از ساعات ابتدایی صبح امروز جمعی از نیروهای انتظامات و حراست دانشگاه های امیرکبیر، علامه و... جهت ممانعت از ورود دانشجویانی که از دیگر دانشگاه ها قصد ورود به دانشگاه تهران را داشتند، به این دانشگاه اعزام شده بودند و مقابل کلیه درب ها حضور داشتند.

گزارش های رسیده همچنین حکایت از آن دارد نیروهای حراست دانشگاه ها لیستی از دانشجویان فعال دانشگاه خود در دست داشتند تا دانشجویانی که امروز در این تجمع شرکت کرده اند را شناسایی کنند. نیروهای امنیتی و انتظامی به همراه گارد ویژه از ساعت ۸ صبح امروز در اطراف دانشگاه تهران حضوری چشمگیر داشتند و هر لحظه بر تعدادشان افزوده می شد.

به گزارش خبرنگار امیرکبیر هم اکنون نیروهای امنیتی و انتظامی در خیابان های اطراف دانشگاه تهران، از یک سو تا میدان انقلاب و از سوی دیگر تا تقاطع وصال حضور دارند. از ساعت ۱۱ نیز مقابل سردر اصلی دانشگاه تهران به وسیله چندین اتوبوس پوشانده شده است. حضور گسترده نیروهای انتظامی و ایجاد جو امنیتی در اطراف دانشگاه موجب ترافیک شدید در خیابان های حول دانشگاه تهران شده است.

دانشجویان ابتدا با تجمع در صحن دانشکده حقوق و خواندن سرود «یار دبستانی» به سمت سر در دانشکده فنی، محل برگزاری تجمع، حرکت کردند. تجمع کنندگان در حالی که تصاویر دانشجویان در بند را در دست داشتند شعار «دانشجوی زندانی آزاد باید گردد» و... سر می دادند.

با حضور دانشجویان مقابل دانشکده فنی، دانشجویان کرد دانشگاه های تهران در حالی که تصاویر دانشجویان زندانی کرد را در دست داشتند به جمعیت حاضر مقابل دانشکده فنی پیوسته که مورد استقبال تجمع کنندگان قرار گرفتند.

دانشجویان پلاکاردهایی با مضمون «تا که زندان هست، ما همه در بندیم»، «خواهان آزادی فعالان دانشجویی چپ هستیم»، «سلام بر سه آذر اهورایی، قصابان، توکلی، منصوری»، «می شنوید؟! این صدای آزادی است»، «حقوق زن = حقوق بشر»، «دانشگاه زیر چکمه بنیادگرایان»، «سهم ما از مهرورزی، زندان، شکنجه و محرومیت از تحصیل»، «بشیریه را باز گردانید»، «تحصیل سهم من نیست، حق من است»، «حق تعیین سرنوشت اساس کرامت ملت ها»، «نابود باد دشمنی علیه مبارزات حق طلبانه ملت کرد» و... در دست داشتند.

تجمع کنندگان همچنین تصاویر دانشجویان در بند، یاسر گلی، هانا عبدی، روناک صفارزاده، هدایت غزالی، صباح نصیری، علی عزیز، علی نیکونستی، احمد قصابان، مجید توکلی و احسان منصوری را در دست داشتند. تصاویر مهندس مهدی بازرگان، محمد مصدق، عمادالدین باقی و... را در دست برخی از دانشجویان بود.

«تا که زندان هست، ما همه در بندیم»

«خواهان آزادی فعالان دانشجویی چپ هستیم»

دانشجویان سپس در حالی که شعار می دادند «دانشجو دانشجو اتحاد اتحاد» به راهپیمایی در صحن دانشگاه تهران اقدام کردند و به سمت درب ۱۶ آذر حرکت کردند. جمع کثیری از دانشجویان که قصد داشتند در این تجمع شرکت کنند پشت درب ۱۶ آذر مانده بودند.

دانشجویان با سر دادن شعارهای «مرگ بر دیکتاتور» و «دانشجو می میرد ذلت نمی پذیرد» اقدام به شکستن درب ۱۶ آذر کردند و دانشجویانی که پشت در بودند توانستند وارد دانشگاه تهران شوند. دانشجویان سپس به سمت درب خیابان قدس حرکت کردند و فشار جمعیت در دو سوی در باعث شکستن درب خیابان قدس نیز شد.

جمعیت حاضر در این تجمع بار دیگر به مقابل سردر دانشکده فنی حرکت کردند و تریبون آزاد «دانشگاه، آخرین سنگر آزادی» با حضور جمع کثیری از دانشجویان آغاز شد. تریبون آزادی که به همت و دعوت اتحادیه انجمن های اسلامی دانشجویان، دفتر تحکیم وحدت، برگزار شد هم اکنون ادامه دارد.

اخبار تکمیلی در خصوص تجمع و تریبون آزاد دفتر تحکیم وحدت متعاقباً ارسال خواهد شد

علاوه بر تهران در مشهد نیز تجمع اعتراضی مشابه ای برگزار گردید که گزارش آن را در زیر میخوانید.

تریبون آزاد امروز در دانشگاه فردوسی به مناسبت روز دانشجو، با وجود تلاش مسئولین دانشگاه برای جلوگیری از برگزاری برنامه با حضور بیش از ۲۰۰ تن از دانشجویان برگزار گردید. این مراسم از ساعت ۱۱:۳۰ در مقابل در شمالی با حضور حدود ۳۰ تن از دانشجویان چپ و لیبرال دانشگاه (به عنوان هسته ی اولیه) آغاز شد. حضور پرشور دانشجویان از ساعت ۱۱:۳۰ مقابل در شمالی دانشگاه با شعار «دانشگاه پادگان نیست» خود اعلام خواست دانشجویان برای برگزاری یک تریبون آزاد مستقل بود. صحبت های مطرح شده توسط دانشجویان در این مراسم اکثراً حول محور لزوم ایستادگی در مقابل سیاست های سرکوب فعالین دانشجویی و اجتماعی بود. در ادامه یکی از دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب طی سخنرانی خود اعمال فشار به دانشجویان و دستگیری آنان را محکوم کرد. در حین سخنرانی وی

بر تعداد جمعیت افزوده می شد به صورتی که در ساعت ۱۱:۵۰ جمعیت به حدود ۸۰ تن رسیده بود. در ادامه یکی از دانشجویان لیبرال دانشگاه سخنرانی کرد که تا ساعت ۱۲ ادامه یافت و حدود ۱۵۰ نفر به صورت خودجوش در آکسیون حضور یافتند. جمعیت با شعار «دانشجویان زندانی را آزاد کنید»، «دانشگاه پادگان نیست» و «دانشجو اتحاد» از دیگر دانشجویان برای شرکت در آکسیون دعوت کردند. تا ساعت ۱ ظهر حدود ۲۰۰ تن در آکسیون شرکت کردند و در ادامه یکی دیگر از دانشجویان لیبرال و دو تن از دانشجویان چپ به سخنرانی پرداخته و بیانیه ی سراسری دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب دانشگاه های ایران خوانده شد. در ادامه یکی از دانشجویان که خود را مسلمان اصولگرا می نامید به سخنرانی پرداخت. مراسم در ساعت ۱:۱۰ در حالی که دانشجویان با زنجیر کردن دست های یکدیگر یک حلقه ی انسانی تشکیل دادند و با سردادن شعارهای «دانشجوی زندانی آزاد باید گردد» «استبداد داخلی، دخالت خارجی محکوم است» اتحاد خود را در پیگیری مطالباتشان به نمایش گذاشتند. در پایان آکسیون با خواندن سرود یار دبستانی پایان یافت. باید اضافه کرد که دانشگاه تمام تلاش خود را برای شکستن این آکسیون به کار بسته بود به طوری که در همان ساعت در آمفی تئاتر سوله فرهنگی فراکسیون مدرن و در آمفی تئاتر دانشگاه الهیات فراکسیون وحدت انجمن اسلامی تریبون آزاد برگزار کردند که طبق اخبار رسیده در برنامه ی فراکسیون مدرن حدود ۵۰ تن و در برنامه فراکسیون وحدت حدود ۸۰ تن حضور داشتند. از سوی دیگر در اطراف درب شمالی دانشگاه فردوسی نیز دو پارچه نوشته با متن: «توجه تریبون آزاد مقابل در شمالی مجوز ندارد» (با امضای هیئت نظارت دانشگاه) نصب گردیده بود و حدود ۱۵ تن از مامورین انتظامات و حراست نیز از ساعت ۱۱:۳۰ حضور داشتند ولی با توجه به همه ی این مشکلات آکسیون با موفقیت برگزار گردید. حضور ماشین های نیروی انتظامی در دانشگاه نیز واکنش دانشجویان را به همراه داشت. تمامی شرکت کنندگان با سر دادن شعار «دانشگاه پادگان نیست» اعتراض خود به حضور نیروهای نظامی در دانشگاه را اعلام کردند.

کار کمونیستی

زیر نظر شورای مرکزی سازمان اتحاد فدائیان کمونیست
منتشر میشود.

فکس اتحاد فدائیان کمونیست
+۹۶۱ ۳۱۷۷۹۲۵۷۱

سایت سازمان در اینترنت

www.fedayi.org

روابط عمومی

webmaster@fedayi.org

شورای مرکزی

centralconcil@fedayi.org

نشریه کار کمونیستی

kar@fedayi.org

کمیته کردستان

kurdistan@fedayi.org

کمیته آذربایجان

azer@fedayi.org

امور پناهندگی

panahjo@fedayi.org